

baade af Venstres og af Socialdemokratiets Ordfører. Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til videre Fremme.

Veistrup: Jeg skal heller ikke fremsætte mange Bemærkninger angaaende dette Lovforslag, i hvert Fald skal jeg undlade at forsøge Vittigheder paa Hundenes Bekostning. Maa jeg straks sige, at Spørgsmaalet om Hundeafgift i de senere Aar i større og større Udstrækning har været drøftet rundt omkring i Kommunerne. Det er især i Bykommuner og i Kommuner med bymæssig Bebyggelse, at Spørgsmaalet har været aktuelt, og det er i og for sig ikke saa mærkeligt. Der er nemlig ingen Tvivl om, at Hundene i al Almindelighed er til langt større Gene i Byerne end paa Landet, og naar man overhovedet tænker paa at paalægge en Hundeafgift, er det netop, fordi man mener, at Hundene foraarsager visse Ulemper, at Hundene volder en vis Gene. Det er jo ikke saa mærkværdigt, at man i Byerne kan faa en Følelse af, at det forholder sig saaledes. Naar Renlighedssansen paa et andet Omraade er saa stærkt udviklet, at man skriver rundt omkring paa Gadehjørner: Spyt ikke paa Fortovet, medens man samtidig finder sig i, hvad Hundene præsterer paa Gader og Stræder, forekommer det mig naturligt, at man mener, der med Rette kan paalægges Hunde en vis Afgift. Noget anderledes stiller det sig paa Landet. Dér er Forholdet i Virkeligheden det, at Hundene, kan jeg næsten sige, i nogen Grad erstatter en Politivagt. Det er givet, at Udflyttere og Beboere af afsidesliggende Ejendomme nødigt giver Slip paa det vagtsomme og trofaste Dyr, som Hunden er. I disse Tilfælde er Hunden et nyttigt Husdyr, og derfor er det saare naturligt, at Afgiften for Landets Vedkommende lempes i Forhold til Byerne, saaledes som det foreslaas i § 5, hvor det bestemmes, at hvor der kun holdes een Hund, er den fri for Hundeafgift.

Jeg er til Dels enig i de Bemærkninger, som den ærede Ordfører for Venstre fremsatte — for øvrigt i en ironisk Form, som jeg ikke skal komme ind paa — om, at de Byrder, man paalægger Landmændene ved denne Lov, ikke staar i rimeligt Forhold til den Afgift, som vil blive lagt. Det vil være saaledes, at man nu rundt omkring faar indført Hunderegistre — og for saa vidt vil Regeringen sikkert opnaa at faa gennemført sine Hunderegistre, før man naar til at faa Folkeregistrene gennemført —, men naar man undtager den første Hund indenfor hver Husstand,

hvis jeg maa udtrykke det saaledes, vil der i Virkeligheden indgaa et ganske minimalt Beløb fra Landkommunerne, og jeg tror ikke, det vil staa i et rimeligt Forhold til den Ulejlighed, som vil være forbundet dermed.

Der findes i Lovforslaget en Mængde Enkeltheder, som ogsaa jeg kunde ønske ændret. Jeg skal ikke i større Udstrækning komme ind paa dem, men nævne nogle enkelte. Hvad Afgiften og dens forskellige Størrelse angaar, er jeg ikke vis paa, at man i alle Tilfælde har truffet det rette. Jeg tror heller ikke, at Lovforslaget med Hensyn til Retten til Forhøjelse i de forskellige Arter af Kommuner har truffet det rette gennem den Bestemmelse, at man er pligtig at forhøje Afgiften af begge Kategorier, altsaa for de større og de mindre Hunde, saaledes at det bliver en Fordobling i begge Tilfælde. Medens det lille Dyr kan være vagtsomt og gøre den Nytte, som kræves af et saadant Dyr, vil den Gene, som det forvolder, ikke være nær saa stor, som Tilfældet vil være for det større Dyrs Vedkommende; derfor er jeg ikke sikker paa, at man skulde gaa til en Fordobling af Afgiften for det lille Dyr, selv om det kunde være ønskeligt at gøre det for det større.

De Bøder, der er fastsat i Forbindelse med de i § 1 indeholdte Bestemmelser, forekommer mig at være for store, hvorimod de i § 12 fastsatte Bøder formentlig uden Skade kunde forhøjes ganske betydeligt. Jeg vilde sætte Pris paa, om man kunde gaa betydeligt længere ned med Bøderne for en Mand, som ikke har faaet anmeldt sin Hund; at han derfor skal bøde indtil 50 Kr., synes jeg er alt for urimeligt. Paa den anden Side finder jeg, at naar en Mand har en bidsk Hund, som overfalder fredelige vejfarende og foraarsager Skade paa deres Tøj eller Person, er en Bøde af 100 Kr. som Maksimum for lille.

Meningen med Lovforslaget er jo at samle de forskellige Bestemmelser i en enkelt Lov, hvilket for saa vidt kan gøres nødigt, som man ikke rigtig ved, hvorledes hele Sagen ligger. Dette fremgaar af selve Lovforslaget, idet det i § 15 hedder: „Denne Lov træder i Kraft 1. Januar 1925. Samtidig ophæves, for saa vidt de endnu er i Kraft“ — saaledes staar der — de nugældende Bestemmelser. Det synes altsaa, som om man ikke aner noget om eller i alt Fald i Ministeriet er i Vilderede med, om Bestemmelserne overhovedet er i Kraft.